

Referat fra LIBEs besøg i Sandholm og Ellebæk 11. april 2008

Delegationens medlemmer samt tolke, sekretærer og egne journalister, ankom i bus kl. 9 om morgenen til Sandholm, hvor Bedsteforældre for Asyl stod klar med deres græske kor. Røde Kors bad chaufføren køre et stykke ind i lejren, men lederen af delegationen, Pannayiotis Demetriou, traskede resolut tilbage til porten med sit følge i hælene for at høre, hvad bedsteforældrene havde på hjerte.

Som de eneste havde Gerd Gottlieb fra Amnesty Nu og undertegnede fået lov at følge med rundt – med påbud om ikke at stille spørgsmål. Vi havde dog rig lejlighed til at tale direkte med MEP'erne undervejs.

Inde i den store sal fortalte Jørgen Chemnitz om livet i Sandholm. Han var stolt over alle de tiltag, som Røde Kors har gennemført – men lagde alligevel vægt på, at man kun kan lindre asylansøgernes dagligdag en smule i forhold til deres store problem, som er af politisk karakter: nemlig håbet om en opholdstilladelse og lov til at arbejde.

Et par asylansøgere fik undervejs lejlighed til at fortælle om deres situation ganske kort, og de to kvinder som delegationen havde mødt dagen før var også med rundt. En flok midaldrende kvinder stod med tårerne løbende ned ad kinderne og fortalte stille om, hvordan ens liv går i stykker efter 8 års usikkerhed og venten. Et par frustrerede mænd blev forståeligt nok højtrøstede og krævede, at delegationen talte med dem i stedet for at kigge på bygningerne.

Vi så den nye herbergsgang for enlige mænd med særlige problemer, og en enkelt familiebolig med familie i – ikke kun de to nyistandsatte, tomme boliger. Børnehaven er jo fin og hyggelig, men stemningen fik et knæk, da Chemnitz stolt viste børnenes egne ringbind med fotos og tegninger frem, og forklarede at de stod lige indenfor døren, så man kunne hente barnets mappe hurtigt, hvis familien skulle deporteres om natten! MEP'erne spurgte senere, hvorfor det skulle foregå om natten, og fik det svar, at politiet mente det var det bedste tidspunkt at finde hele familien hjemme på. (En lille bivirkning er så desværre, at alle i lejren har svært ved at falde i søvn om aftenen.)

Vi fik ikke set de mere usle boliger som fx etagebygningen, hvor enlige mænd sover 4 på et værelse med hovedgærderne op ad hinanden, men det havde de nok alligevel set værre eksempler på i Sydeuropas enorme lejre.

I Sandholms fængsel, Ellebæk, som drives af Kriminalforsorgen, var man også meget stolt over at vise frem – der er både gymnastiksal og græsplæne. Pressen havde opfattet en vis modvilje mod besøget, men eftersom fængselsinspektøren først havde hørt om besøget 3 dage inden, måtte der være tale om dårlig kommunikation mellem ministerierne.

Vi blev vist rundt over det hele, inklusive Gerd og jeg, som egentlig ikke havde fået lov – både på mændenes cellegang og kvindernes fællesarealer. Et par af kvinderne fortalte om deres håbløse situation og svarede på spørgsmål. MEP'erne havde fået den opfattelse, at fængslet var for kriminelle asylansøgere – det tog os nogen tid at få forklaret, at det udelukkende bliver brugt præventivt, for at forhindre folk i at gå under jorden eller rejse videre, og desuden som pression mod dem, der ikke vil samarbejde om at klarlægge deres identitet. En del har siddet i omkring et år, enkelte op imod 2 år. Paradoksalt nok er nogle af de indsatte glade for at være der, fordi de må arbejde (klassisk dansk fængselsarbejde a la samle klemmer) og kan spare lidt penge sammen.

Michala Bendixen

Komiteen Flygtninge Under Jorden